

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, bytem P. 5, B. 2207, zastoupen JUDr. Petrou Stupkovou, advokátkou v Praze 1, Jáchymova 26/2, proti žalovanému: **Česká republika – Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Praha 6, Skokanská 2311/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů, ve věcech služebního poměru, ze dne 13. 12. 2012, č. j. 1264/2012,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru ze dne 13. 12. 2012, č. 1264/2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Petry Stupkové, advokátky a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 11. 2. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů, ve věcech služebního poměru, ze dne 13. 12. 2012 č. j. 1264/2012, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele pro speciální služby Generální inspekce bezpečnostních sborů, (dále jen „GIBS“), ze dne 23. 8. 2012, č. j. 723/2012, v části týkající se snížení osobního příplatku, kterým mu byl dnem 1. 9. 2012 podle § 122 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, snížen osobní příplatek na částku 8.000 Kč.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl mj., že do dne 31. 7. 2012 fungovalo v rámci GIBS 33. oddělení – zvláštních činností a podpory IT (později přejmenované na odd. zvláštních činností a technické dokumentace), které mělo celkem 18 systemizovaných míst (z toho 17 příslušníci + 1 občanský zaměstnanec). Náplň činnosti tohoto oddělení byla dána ustanovením čl. 15 nařízení ředitele GIBS č. 3/2012, kterým se vydává organizační řád GIBS, které bylo později s účinností od 1. 8. 2012 nahrazeno ustavením čl. 17 nařízení ředitele GIBS č. 72/2012. S účinností ode dne 1. 8. 2012 nově vzniklo 30. oddělení informačních a komunikačních technologií, na které přešla část činnosti dosud zajišťovaných 33. odd. Současně ke dni 1. 8. 2012 se rozsah činností 33. odd. výrazně snížil a v souvislosti s tím v něm zbyla pouze 4 systemizovaná místa. Ke dni 1. 9. 2012 byla pozice vedoucího 33. odd. GIBS změnou systemizace pod č. j. GI-A-105-12/2012 zrušena.

Dosavadní vedoucí 33. odd. Ing. M. Š. byl v souvislosti se zrušením této pozice transformován na služební místo řadového příslušníka, dnem 1. 8. 2012 došlo k částečné změně jeho pracovní náplně a ode dne 1. 9. 2012 toto služební místo postupně přineslo jiné služební úkoly, než které plnil nejméně do 1. 8. 2012. Podle názoru žalovaného měl být osobní příplatek snížen již ke dni 1. 8. 2012, nikoliv až ke dni 1. 9. 2012 poté, co bylo zrušeno místo vedoucího 33. odd.

Žalovaný dále uvedl, že Ing. M. Š. ke dni 1. 9. 2012 ještě nemohl prokázat, že na daném místě bude vykonávat službu v mimořádné kvalitě, nicméně žalovaný má za to, že vzhledem k jeho služební minulosti a jeho dosavadnímu přístupu k plnění služebních úkolů, bylo na místě určitou výši osobního příplatku zachovat.

Žalovaný uzavřel s tím, že další argumentací odvolání spočívající v přdestření judikatury NSS apod. se odvolací orgán podrobněji nezaobíral, neboť tato není na danou specifickou situaci přílehlavá.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. Uváděl, že se zcela ztotožňuje s právními závěry senátu Poradní komise ředitele GIBS, který koresponduje s judikaturou Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu. Dovolával se rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. září 2007, č. j. 4 Ads 84/2006-62, a ze dne 26. srpna 2009, č. j. 3 Ads 86/2008-80.

Žalobce namítal, že rozhodnutí náměstka ředitele pro speciální služby GIBS ze dne 23. 8. 2012, č. j. 723/2012, trpí procesními vadami, které je činí nepřezkoumatelným, a že tyto procesní vady nebylo lze odstraňovat v průběhu odvolacího řízení.

Žalobce namítal, že osobní příplatek slouží k ohodnocení dlouhodobě dosahovaných velmi dobrých pracovních výsledků či plnění většího rozsahu úkolů oproti ostatním příslušníkům. Vedle toho příplatek za vedení patří vedoucím za vedení a řídicí činnost. Skutečnost, že v jeho případě zrušením vedoucího místa a převedením na služební místo řadového příslušníka došlo ke změně rozsahu úkolů, zejména, že již nevykonává vedení a řídicí činnost se promítlo v odebrání příplatku za vedení. S touto skutečností se žalobce ztotožňuje, neboť v tomto rozsahu ani prvostupňové rozhodnutí nenapadal. Nicméně má za to, že převedení na místo řadového příslušníka se nepromítlo do kvality jím vykonávaných úkonů. Rovněž rozsah úkolů je podle jeho posouzení vyšší než u ostatních příslušníků na tomtéž služebním místě.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 21. 3. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 17. 12. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud ověřil zápis z jednání senátu Poradní komise ředitele GIBS ze dne 26. 10. 2012, č. j. GI-A-830-6/2012, v němž se uvádí „Po prostudování dostupného spisového materiálu dospěl senát jednomyslně k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se snížení osobního příplatku je nepřezkoumatelné, a to v části rozsah vykonávaných činností se podstatně snížil.“ Senátem bylo konstatováno, že pouhá změna organizační struktury, v důsledku, které je příslušník přeložen na jiné služební místo, nezakládá důvod pro snížení osobního příplatku. Současně bylo konstatováno, že podstatné snížení rozsahu plnění úkolů nelze dovozovat pouze z toho, že byl příslušník přeložen na jiné služební místo. Je nutno konstatovat, že na novém služebním místě má příslušník odlišnou náplň činnosti, kterou nelze porovnat co do rozsahu úkolů s předcházejícím služebním zařazením. Senát uzavřel poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. prosince 2007, sp. zn. 21 Cdo 3488/2006.

Ze správního spisu soud dále ověřil, že ode dne 25. 9. 2007 do 6. 12. 2011 byl žalobci zvyšován osobní příplatek pravidelně každoročně:

dne 25. 9. 2007 pro plnění služebních úkolů v mimořádné kvalitě nebo rozsahu;
dne 22. 7. 2008 pro plnění služebních úkolů v mimořádné kvalitě nebo rozsahu;
dne 10. 11. 2009 pro plnění služebních úkolů v mimořádném rozsahu;
dne 29. 11. 2010 pro plnění služebních úkolů v mimořádné kvalitě a velmi dobrých výsledků;
dne 6. 12. 2011 pro plnění služebních úkolů v mimořádné kvalitě.

Podle § 122 zákona o služebním poměru

(1) Osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.

(2) Osobní příplatek lze určit až do výše 60 % základního tarifu příslušníka.

(3) Příslušníka, který je uveden v § 117 odst. 5, a příslušníka ve služební hodnosti vrchní komisař až vrchní státní rada lze za výkon služby v mimořádné kvalitě nebo v rozsahu nad základní dobu služby, pokud tento zvýšený rozsah není zohledněn v základním tarifu, ocenit přiznáním osobního příplatku až do výše 100 % jeho základního tarifu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2015, čj. 6 As 171/2014-46:

I. Nárok na dříve přiznaný osobní příplatek dle § 122 zákona o služebním poměru ustanovením na nové služební místo dle § 20 téhož zákona nezaniká a nadále trvá.

II. Shledá-li příslušný funkcionář v souvislosti s ustanovením na nové služební místo důvody pro snížení či odnětí osobního příplatku, je povinen o tom v souladu s § 122 odst. 1 větou druhou zákona o služebním poměru rozhodnout, a to na základě zákonných kritérií rozhodných pro jeho přiznání.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2014, čj. 1 As 34/2014-54, rozhodnutí služebního funkcionáře o snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru musí být odůvodněno pouze odpovídající změnou kvality nebo rozsahu výkonu služby, tj. důvody podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Důvodem pro snížení osobního příplatku proto nemůže být pouze snížení objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný kalendářní rok.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 86/2008-80, se zřetelem ke shora uvedeným požadavkům nelze považovat odůvodnění rozhodnutí stěžovatele ve věci odejmutí osobního příplatku žalobkyně za dostatečné. Předně se stěžovatel vůbec nevypořádal s otázkou snížení kvality výkonu služby žalobkyně od doby přiznání osobního příplatku (ode dne 1. 1. 2007). V tomto bodě lze souhlasit s žalobkyní, že důkazní břemeno v otázce kvality výkonu služby žalobkyně leželo v řízení ve věci odejmutí osobního příplatku na straně stěžovatele. Stěžovatel v průběhu řízení nepředložil jediný důkaz o tom, že by došlo v hodnocené době ke snížení kvality plnění služebních úkolů ze strany žalobkyně. Stěžovatelem opatřené podklady žádným způsobem nedokládají zhoršení kvality plnění služebních úkolů žalobkyně. Co se týče prokázání snížení rozsahu výkonu služby žalobkyně stěžovatelem, Nejvyšší správní soud má za to, že si stěžovatel obstaral podklady dostatečné, ale nevyvodil z nich zcela relevantní závěry. Zkrácení doby služby žalobkyně na 15 hodin týdně je řešeno poskytnutím poměrné části osobního příplatku. Stěžovatel se v odůvodnění rozhodnutí nijak nevyjádřil k tomu, v čem došlo ke snížení rozsahu výkonu služby žalobkyně od stavu rozhodného pro její přiznání osobního příplatku, tedy od doby 1. 1. 2007 či doby bezprostředně přecházející tomuto datu. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel neprokázal snížení kvality práce žalobkyně, tj. neopatřil si dostatek podkladů pro své rozhodnutí ve věci odejmutí osobního příplatku žalobkyně.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 2 Afs 66/2004 – 53: "Podle imperativu ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů jsou všechny subjekty aplikující právo povinny postupovat tak, aby zvolený výklad právních předpisů byl souladný s ústavností, a to ve smyslu výslovného znění konkrétních ústavních norem i ústavních principů a hodnot, nežádka v ústavních textech *expressis verbis*, nevyjádřených. Teprve pokud takový výklad možný není, je na místě protiústavní ustanovení právních předpisů k tomu příslušným mechanismem odstranit. V tomto kontextu viděno, jestliže Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právního předpisu, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o

procesně samostatná řízení. Opačný výklad, který by kupř. s odkazem na vázanost soudce zákonem podle článku 95 odst. 1 Ústavy ČR odmítal respektovat právní názor Ústavního soudu, by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákonné (ústavní) síly, musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. Navíc nelze přehlédnout, že opačný závěr by ve svých důsledcích vedl k nerovnosti účastníků jednotlivých soudních řízení a k nepředvídatelnosti soudního rozhodování, což samozřejmě představuje pochybení dosahující ústavní intenzity. Nelze rovněž opomenout, že určujícím společným prvkem obecných soudů a Ústavního soudu je jejich poslání zakotvené v článku 4 Ústavy, kterým je ochrana základních práv a svobod. Mezi oběma složkami soudní moci tak musí existovat souhra a harmonie, nikoliv animozita. V podmínkách právního státu je proto nemyslitelné, aby obecný soud – s vědomím jednotné a jasně seznatelné judikatury Ústavního soudu – s odvoláním na dikci zákona, zvolil takovou jeho interpretaci, kterou Ústavní soud považuje za protiústavní“.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. prosince 2007, sp. zn. 21 Cdo 3488/2006, osobní příplatek, který zaměstnavatel přiznal zaměstnanci podle ustanovení § 12 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, se stal platovým nárokem zaměstnance, který je zaměstnavatel povinen zaměstnanci v určené výši poskytovat. Přiznaný osobní příplatek zaměstnavatel mohl snížit nebo odejmout (§ 7 odst. 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb.), avšak jen tehdy, došlo-li v předpokladech a podmínkách (uvedených v době od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2006 v ustanovení § 7 odst. 1 a odst. 2 nařízení vlády č. 330/2003 Sb.), za nichž byl osobní příplatek zaměstnanci přiznán, k takové změně, která odůvodňovala jeho další poskytování v menším rozsahu nebo která vyžadovala jeho odnětí.

Městský soud v Praze při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i Nejvyššího soudu. Především musel shledat důvodnou základní žalobní námitku, týkající se nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro téměř naprostou absenci odůvodnění. Tato vada byla sice odstraněna v odvolacím řízení tím, že služební funkcionář rozhodl ve druhém stupni tak, že do svého rozhodnutí, kterým zamítnul odvolání proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni, současně v podstatné míře doplnil potřebné odůvodnění, avšak tento postup nebyl podle soudu v souladu se zákonem.

Soud má za to, že takto v odvolacím řízení vzhledem k účelu a smyslu platné právní úpravy v řízení ve věcech služebního poměru postupovat nelze. Odvolací orgán má podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru pravomoc buď odvolání zamítnout a prvostupňové rozhodnutí potvrdit, pokud by odvolání nevyhovělo, anebo může prvostupňové rozhodnutí změnit, anebo může prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že na rozdíl od obecného správního řízení nemůže odvolací správní orgán prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit do první instance k dalšímu řízení. Musí tedy ve věci rozhodnout sám, což ovšem neznamená, že jeho pravomoc změnit rozhodnutí vydané v prvním stupni je neomezená.

Ani za situace, kdy odvolací orgán mění rozhodnutí vydané v prvním stupni, nelze odhlédnout od toho, že účastníku řízení náleží určitá procesní práva a jedním z nich je možnost uplatnit řádný opravný prostředek proti prvostupňovému rozhodnutí. Postupem, který zvolil ředitel GIBS, však došlo k tomu, že žalobce byl v podstatě zbaven možnosti podat

řádný opravný prostředek proti rozhodnutí, jímž mu byl snížen osobní příplatek. Z inkriminované věci je zřejmé, že rozhodnutí vydané v prvním stupni je v podstatě nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění neobsahuje žádné konkrétní údaje o tom, z jakých důvodů mu byl osobní příplatek snížen. Obsahuje pouze velmi obecná, nekonkrétní tvrzení, z nichž o rozsahu činností, které žalobce vykonával před změnou systemizace a po ní nelze učinit žádný spolehlivý závěr. Takový závěr by si pak bylo možno učinit až na základě druhostupňového rozhodnutí, jež bylo právě v této části odůvodnění velmi podstatně doplněno o rozsáhlou dokumentaci, která měla být podle názoru soudu už v prvostupňovém rozhodnutí. Tím, že tato argumentace byla obsažena právě až v rozhodnutí vydaném v odvolacím řízení, žalobci byla odňata možnost na tuto argumentaci v rámci správního řízení jakkoliv reagovat, jakkoliv se k ní vyjádřit. Takže v podstatě došlo k tomu, že postupem, který zvolil odvolací orgán, byla žalobci tak odňata instance. Teprve odvolací správní orgán vydal rozhodnutí v takové podobě, v jaké mělo být vydáno už v instanci první. Byť zákon o služebním poměru výslovně připouští, že odvolací orgán může změnit rozhodnutí vydané v prvním stupni, tak podle názoru soudu, nelze tuto jeho pravomoc vykládat tak, že by odvolací orgán mohl zcela přepracovat prvostupňové rozhodnutí do podoby, v jaké až dosud neexistovalo.

V inkriminované věci způsob, jakým žalovaný v odvolací řízení změnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, koneckonců vedl k tomu, že žalobci byla odňata možnost uplatnit ve správním řízení opravný prostředek. Takže již z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že je na místě nezbytné napadené rozhodnutí ředitele GIBS z důvodu nesprávného procesního postupu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Jak již bylo uvedeno, zákon o služebním poměru po procesní stránce dává nejméně dvě možnosti, jak bylo možno nastalou situaci napravit. Jednak je za podmínek ustanovení § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru možné, aby po podání odvolání ten, kdo rozhodoval v prvním stupni, v rámci autoremedury odvoláním napadené rozhodnutí změnil a vydal nové rozhodnutí, doplněné o řádné a nezbytné odůvodnění, proti němuž by mohl žalobce uplatnit řádný opravný prostředek, a čímž by byla respektována jeho procesní práva. Pokud by takto postupováno nebylo, měl odvolací orgán poté, co seznal, že rozhodnutí vydané v prvním stupni neobstojí a je nezbytné podstatné doplnění a dopracování odůvodnění, možnost prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. Služební funkcionář rozhodující v prvním stupni by poté ve věci znovu zahájil řízení, neboť zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení neznamena překážku věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicatae*).

Městský soud v Praze dále shledal důvodnou žalobní námitku, že odůvodnění napadeného rozhodnutí o snížení služebního příplatku nerespektuje tu skutečnost, že byť byl žalobce převeden na jiné služební místo, tak to se nepromítlo do kvality jím vykonávaných úkolů. Je třeba zdůraznit, že i odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně konstatoval, že osobní příplatek byl žalobci několikrát zvýšen, naposledy k 1. 12. 2011 a to na částku 12.500 Kč, za plnění úkolů v mimořádné kvalitě. V inkriminované věci je důležitý právě důvod zvýšení osobního příplatku, tedy ona mimořádná kvalita plnění služebních úkolů.

Podle ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, osobní příplatek, který je nenárokovou složkou, lze přiznat, resp. zvýšit, jako ocenění výkonu služby v mimořádné kvalitě, nebo rozsahu. Pokud by tedy došlo v průběhu činnosti žalobce k tomu, že by slevil z mimořádné kvality, s jakou dosud plnil služební úkoly, pak by to jistě byl předpoklad proto to, aby mu byl osobní příplatek snížen právě z tohoto důvodu. Nicméně o mimořádné kvalitě,

resp. o jejím snížení na straně žalobce, se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nic neuvádí. Naopak argumentace je koncipována tak, že osobní příplatek mu byl snížen v závislosti na tom, že byl snížen rozsah jeho služebních úkolů. Tedy ačkoliv mu byl původně osobní příplatek přiznán za kvalitu plnění služebních úkolů, napadeným rozhodnutím je mu snížen v důsledku snížení rozsahu, tedy z důvodu, který s přiznáním, resp. zvýšením osobního příplatku vůbec nekoresponduje.

Podle § 122 odst. 1 věta první zákona o služebním poměru osobním příplatkem je oceňován „výkon služby“ v mimořádné kvalitě nebo rozsahu, nikoli „výkon služebního místa“ v této kvalitě a rozsahu. Toliko změna služebního místa nemůže mít sama o sobě vliv na přiznanou výši osobního příplatku. Tím, že žalovaný správní orgán přiznal žalobci osobní příplatek, stala se tato původně tzv. nenároková (fakultativní) složka platu platovým nárokem žalobce, který mohl být snížen nebo odejmut, jen jestliže došlo ke změně předpokladů a podmínek, za nichž byl přiznán.

Městský soud v Praze s ohledem na uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby. Podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) soud určil náklady právního zastoupení, a to za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast při jednání á 3.100 Kč a 3x režijní paušál á 300 Kč, tedy celkem 15.342 Kč, včetně 21% DPH.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2015

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková